

а хто розсолом
з'явився янгол вівторка
і була в руках у нього книга
за сімома канцелярськими печатками
так що аж дідько в банці
ледве не захлинувся

Отак було мені вручено догану
Офіційно-холодного тону
що ніби я зумисне переплутав
Дар Божий
з Яешнею

СЕРЕДА

І що його вдієш
Коли завтрашнє учора
це сьогодні

Отже ми завжди живемо учора
А завтра ніколи не настане
Бо буде вчорашнім днем
Післязавтрашнього дня
отже в нас ніколи не буде завтра

А може сьогодні
Це завтра учорашнього дня
І ми завжди живемо завтра
отже у нас ніколи не було учора

Післязавтра провалюється у нескінченність
якої ми ніколи не досягнемо
Позавчора згортається у крапку
з якої ми ніколи не вирвемося

І тільки на межі
тоншій за плівку вологи на твоєму оці
маємо
сьогодні

ЧЕТВЕР

Янгол отрути поглянув у келих
Простягнув його мені
та не дав

Янгол жалоби дивився на мене
очима повними сліз
та не плакав

Янгол смерті стеріг мене
руку зіперши на меч
і чекав

Янгол вівторка всміхався мені
Йому байдуже
сьогодні четвер

П'ЯТНИЦЯ

То була п'ятниця
П'ятниця тринадцяте
деякого місяця
та деякого року
після певного історичного моменту

То була п'ятниця
і в той день на моїх очах
відбувалися страшні речі

Я бачив як куля пекельного вогню
виринула з-за чорного лісу
і чорне гілля позбавлене листя
чіплялося за посіріле небо
драпаючи його до крові
на сході

пекельної вогняної кулі

І безжальний вогонь опалював мої очі
скоплена кригою земля
спілила мене відблиском льоду
і смерть ворушилася в змерзлих рештках

Я побіг геть сповнений страху
а пекельна куля підіймалася все вище
і бігла за мною

І мій страх налякавшись
сховався за мої плечі

Тоді я зупинився
і мужньо поглянув
на сліпучу
пекельну
вогняну
кулю

І страх гачкуватими пальцями
вчепився в моє серце
він рвав мені сухожилля під колінами
і душив мене
запхавши кулак мені в горло

Та раптом мій пекельни кат покотився бай-
дууже
він ввігнався у землю з розгону
на заході
ясного та життєдайного сонця
що так і не зійшло того дня
так що тіні утікали звідти
і ховалися біля моїх ніг

А я стояв один та єдиний
оточений змертвою пустелею
що настала на один лише день
за вини одного лише числа
що не ділиться на жодне з чисел
крім самого себе
та одиниці

СУБОТА

в суботу я не роблю того
що не встигаю в неділю

в суботу я ніколи не встигаю
усвідомити
що сьогодні субота

я думаю
що не випадково дехто
нічого не робить в суботу
а не в неділю
він просто вже давно помітив
що в суботу взагалі неможливо
щось робити
а ми нічого не робимо в неділю
бо так склалося
і нічого не робимо в суботу
бо інакше ніяк не виходить

добре бути древнім та мудрим народом
завжди є зайвий день у тижні

та єдине
чим я можу займатися в суботу
це витягати свою нерозумну корову
із яру

НЕДІЛЯ

В неділю я найбільше люблю вечір

Бо вже байдуже
Байдуже що чогось не встиг
Та й коли встиг
теж байдуже

Бо завтра новий понеділок
І тиждень побіжить колесом причинності
Мов дурна білиця

І ще в неділю
Чомусь саме в неділю
Я відчуваю себе великим та могутнім
Я не звертаюся до себе інакше як
Пане Магістре
Я думаю лише про велике та вічне
Відчуваю в собі силу вести у світле майбутнє
Далеко-далеко
Аж до самих воріт Золотого Міста

І я стою над цим світом
тримаючи його у долоні
і посміхаюся

отакій я у неділю

А проте
Я пам'ятаю що завтра понеділок
І знову мені бути нищим та нікчемним
Перед лицем великого й байдужого світу

А проте
Сьогодні неділя
І я не звертаюся до себе інакше як
Пане Магістре . . . .

ЖІНКИ

жінки що стоять навшпиньки на шпильках
зволожені губи принадно-брунатні
затягнуті в шкіру тварини офіри
на шпильках чорніють багрянні уста

розвівши нашироко ноги упершись
під тиском нічев'я земних атмосфер
роклепані рядно прошиті доладно
хапають за стегна джинсові вуста

і ти о провіснице шалу й розпусти
моє одкровення серпанку панчох
первісні жінки пересолоють перса
та хтиво хитають ходою цей світ

ЕПЛОГ

РАЙДУГА

У мене шкло у шибки вкладено навпоперек.
У мене думки вітер наздоганяють незважено.
Ріки смутку течуть мені із тривожних рук.
Рука в руці ріку тримає, не зраджує.

Ти кажеш на тобі є сили отої знак.
Ти кажеш на тобі тавро світла світиться.
Таврують лише рабів, бо так
Їх хазяїн в отару збирає, та й тішиться.

Не п'ю міцного, не палю дурного.
А дурним називають та клянуть позаочі.
Не давайте мені кесаревого — давайте мого.
Та не мали й не маєте — пропащі ви.

І я такий самий, як ви, і те ж бо й мені суджено.
І простить мене хтось як я свого боржника.
Кожному своє колесо чи хрест споруджено.
Це ж мені греблі гачені, бо я — ріка.

Інженери тонких почуттів, або Трохи радості від «радиста»

Почути, як катастрофічної епохи «молитви шепталась на-
виворіт»? Для цього треба бути поетом.

Нафантазувати дивовижних «інженерів тонких почуттів»,
таких собі друзів-суперників, що спершу «гострим точилом ро-
зуму» ріжуть власні серця, тим самим оновлюючи світ у
відблисках аналітичного дива, а врешті, втомлені, буденно
«розписуються в табелях і звітах», «вимикають світло і йдуть
додому»? О, для цього треба бути поетом, залишаючись ще
й... ну, принаймні студентом технічного ВНЗ.

Сергій Білохатнюк дві означені іпостасі успішно поєднує.

Ось уже третій рік, як поєднує, на факультеті радіотехніки
Вінницького національного технічного університету навчаю-
чись.

Мотиви свого вступу саме до інженерного навчального за-
кладу Білохатнюк-першокурсник, відповідаючи, було, на анке-
ту університетської літературної асоціації «Студентська
муза», визначив афористично: «Хочу мати працю до рук, а не
до наукавників».

Але формула навчання плюс віршування (від перестановки
доданків сума не змінюється) усього Білохатнюкового
розмаїття самовияву не охоплює і не вичерпує. Хтось із
стовпів радіотехнічної науки скаже: розкиданість! Ми ж без
жодних жартів перепитаємо: а можливо, це — ренесансна
різномісність інтересів та обдарувань? Якщо, звісно, якісь оз-
наки сакраментального національного ренесансу на рубежі
XX-XXI сторіч ми все ще продовжуємо бажати уздріти.